

Hof kent schadevergoeding van ruim € 110.000 toe in verband met rentenadeel door onjuiste verliesvaststellingsbeschikking

Gegevens

Publicatie

NTFR 2021/1360

Instantie

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak

9 maart 2021

Annotator

mr. M.H.W.N. Lammers

ECLI

[ECLI:NL:GHARL:2021:2185](https://ecli.nl/GHARL:2021:2185)

Zaaknummer

19/00652 en 19/00653

Regelgeving

Awb art. 8:73, Wet VPB 1969 art. 21

Inhoudsindicatie

onrechtmatigheid, wettelijke rente

Samenvatting

De inspecteur heeft het verlies van belanghebbende over het boekjaar 2006-2007 bij beschikking met dagtekening 7 augustus 2010 vastgesteld op € 62.692. Na tegen deze verliesvaststellingsbeschikking te hebben geprocedeerd, heeft het hof het verlies bij uitspraak van 30 mei 2017, nr. 16/00473, NTFR 2017/1599 vastgesteld op € 1.581.368. Deze uitspraak is administratief verwerkt in een 'vermindering aanslag' boekjaar

2006-2007 en een verliesverrekeningsbeschikking, beide met dagtekening 9 september 2017. Dit heeft geleid tot een uitbetaling op 13 september 2017 van € 536.569. Daarbij is geen rente vergoed. Op verzoek van belanghebbende heeft de inspecteur alsnog een rentevergoeding van € 2.293,28 toegekend.

Belanghebbende is van mening dat zij recht heeft op een hogere rentevergoeding. Het hof is van oordeel dat belanghebbende schade heeft geleden als gevolg van het onjuist vaststellen van het verlies bij de verliesvaststellingsbeschikking van 7 augustus 2010. Hierdoor heeft belanghebbende rentenadeel ondervonden. Dit rentenadeel was er niet geweest als de inspecteur de verliesverrekeningsbeschikking niet op 9 september 2017, maar op 7 augustus 2010 had genomen tot het door het hof nader vastgestelde bedrag. Het hof is van oordeel dat belanghebbende recht heeft op vergoeding van wettelijke rente over de periode 7 augustus 2010 tot en met 30 mei 2017 en veroordeelt de inspecteur tot het betalen van een schadevergoeding van € 110.726,28. Belanghebbende heeft nog verzocht om vergoeding van rente over het bedrag van de schadevergoeding vanaf 30 mei 2017 tot aan de dag van uiteindelijke betaling. Voor deze vordering dient zij zich tot de burgerlijke rechter te wenden.

(Hoger beroep gegrond.)

Noot

In de onderhavige procedure loopt belanghebbende aan tegen het woud van de verliesbeschikkingen. Zo is er een verliesvaststellingsbeschikking die bepaalt op welk bedrag het verlies moet worden vastgesteld. Daarna komt de verliesverrekeningsbeschikking. Die bepaalt hoe het verlies wordt verrekend. In dit geval werd in eerste instantie over de hoogte van de verliesvaststellingsbeschikking geprocedeerd en is daarover door het hof een oordeel, in het voordeel van belanghebbende, geveld. Als gevolg daarvan is de verliesvaststellingsbeschikking aangepast naar een groter te verrekenen verlies. Dat verlies is vervolgens verrekend. Tussen de dagtekening van de verliesvaststellingsbeschikking en het oordeel van het hof zit een periode van bijna zeven jaar. In die periode heeft belanghebbende rentenadeel gelopen omdat zij een groter verlies had geleden, dat verlies had kunnen verrekenen, enzovoort. Dit rentenadeel wil belanghebbende vergoed krijgen. In dat kader komen verschillende vragen aan de orde. In de eerste plaats de vraag in welke procedure belanghebbende tegen dit rentenadeel kan opkomen en in de tweede plaats of het om een vergoeding van de heffingsrente (inmiddels heet dit belastingrente) gaat of om een vergoeding van geleden schade (bestaande uit rentenadeel).

Ten aanzien van de eerste vraag stelt het hof vast dat de verliesvaststellingsbeschikking en de verliesverrekeningsbeschikking in een afhankelijke relatie tot elkaar staan. Immers, de ene (de verrekeningsbeschikking) voert uit wat de andere (de vaststellingsbeschikking) heeft vastgesteld.

Deze wisselwerking tussen de beschikkingen zorgt ervoor dat belanghebbende eigenlijk in een spagaat zit met haar verzoek om vergoeding van het rentenadeel. Zou belanghebbende dit namelijk doen in de procedure over de vaststellingsbeschikking, dan zou zij daarbij tegen de wet (art. 21, lid 2, Wet VPB 1969) aan lopen, het verwijt krijgen dat zij aldaar een dergelijke claim niet kan neerleggen en dus de deksel op de neus krijgen. Gelukkig voelt dat voor het hof niet juist aan en gaat het op zoek naar een opening voor belanghebbende om toch ergens haar claim over het rentenadeel neer te kunnen leggen. Die opening vindt het hof in het feit dat pas ten tijde van de verliesverrekeningsbeschikking de hoogte van het nadeel kan worden vastgesteld. Dan komen we bij de tweede vraag aan. Gaat het nu om een verzoek om vergoeding van heffingsrente of om een vergoeding van geleden schade? Ten aanzien van het eerste punt stuit het hof op de bepaling van art. 30g, lid 4, AWR. Dit artikel bepaalt namelijk dat geen heffingsrente is verschuldigd bij de terugwenteling van een verlies. Het rentenadeel als heffingsrente kwalificeren kan dus niet. Het hof beoordeelt vervolgens of het rentenadeel dan opgevat kan worden als een verzoek om vergoeding van

schade. Het hof is van oordeel dat sprake is van een onrechtmatig besluit (verliesvaststellingsbeschikking), hetgeen door de inspecteur ter zitting ook is beaamd. Als gevolg van dit onrechtmatige besluit heeft belanghebbende rentenadeel geleden, en dat kwalificeert het hof als schade in de zin van art. 8:73 Awb (thans art. 8:88 Awb). Het hof had de nodige omwegen nodig om bij dit oordeel uit te komen, maar heeft daarmee in mijn ogen wel een rechtvaardig oordeel geveld.